

Elogi del taronger

I

1er - accésit a la Flor Natural
del Rab. Renat

Quieta l'aigua del port
sota el sol d'un bell migdia.
S'amontonen els fruits d'or
collits en la llumyària.
Grimplen els cavallets
i el buc va omplint-se de caixes...
Tremolen uns gallavets
al vent, d'estrangeres faixes.
Mariners del Nord, ulls clars,
fina cabellera rossa
que coneix totes les mars
i tota terra amorosa
xuplen amb anhel el fruit
que apaga la sed i el dol
i fa eixamplar ^{en} ~~se~~ llur pit
un dolcíssim gust de sol.
Tot el port viu en la febra
de bolear nostres riberes
en el si ple de tenebra
de les naus d'ales lleugeres,

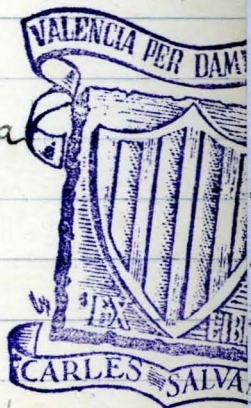
que han de portar mar ~~el~~ enllà,
 a terres de boira eterna,
 la taronja que es crià
 en l'Horta nostra, materna.

Í den, cent lles d'altra raça
 comencen a fer camí
 i la nostra fruita passa
 als llavis de no sé qui.

Í entre blaus de mar i d'aire,
 carregaments de dolçor ---
~~blau~~ ^{ox} entre les dents subtil flaire
 un mariner cantador.

Sobre la ratlla de naus
 que fa ruta a terra estranya
 amb xiscler les acompanya
 el vol de les nostres aus.

Adén, taronja de sol
 tan dolça com ma paraula!

Fes saltar un raig de sol
 quan riques damunt la taula
 essent l'admiració
 de les terres llunyedanes...
 Què diu eixa nació
 de les gents valencianes?
 Què diu del nostre jardí
 riquíssim on t'has criat?
 Què diu de tu, fruit diví,
 or i sucre i sol mesclat?

II

Quina flairor ^{dins} ~~en~~ la vesprada!
 Tota quimera fa son nin
 entre les fulles sempre verdes
 dels tarongers de nostra terra.
 Senyals dels temps! Sentor de vida!
 Blavor del cel, vol de colomes,
 xiscles d'ocell, càntic d'aigüeres,

terra esponjosa... Blau del cel
i esclat de flor de tarongina!

Passa l'oreig el seu perfum
de llor dormida; cada passa
fa un petit salt de flor a fulla,
de galtà a llavi, i res no esquivava.
L'aire s'adorm entre els petits
estrelles de flor. En arc, les branques.
Quina flavior en la respirada!
Quin gust de flor alba, carnosa!

S'acosta a l'hort la mà gentil,
tota candor, d'una xiqueta...
Cull el pomell de tarongina
que ha de lluir amb cor angèlic
el dia aquell en què ha de fer
son combregar. Son pit, saqrari!

S'acosta, ulls closos, sense pressa.

el cor ben tendre d'una jove
enamorada de l'Altíssim ---

Cull el pomell de tarongina
que ha exornar els llavis castors.

I amb pas lleuger fuig, entre els arbres,
cap a la cel·la solitària

o a l'Hospital ple de tristícia.

Oh tu, mongeta amororida,
de Caritat blanca germana,
flor de taronja, quan bé colgues
la tena clara juvenesa!

S'acosta ple d'alta esperança
el llavi roig d'una fadrina,

Des al mig del front l'encesa imatge
de l'estimat, blava mirada

i el clar somriure que desfulla
la melodia de l'Amor.

Cull el pomell de tarongina
que al pit durà en la matinalada

de maridar-se. Il·lusió
de joventut, vida serena

del feinejar tot casolà
 que ha de conèixer una espurna
 de la celeste esgarripança,
 el dia gran que tindrà un fill,
 fruit de l'Amor, tot perfumat
 com un pomell de tarongina...

Lluna blavor en la vesprada!
 Tanca la faç, el Sol, i adorm
 en el coixí de la muntanya
 i en el blau cel queda un polsim
 de llum, encant de tota l'Hosta.

III

S'han encés els tarongers
 en esfèriques llumetes.
 El branquatge fa de bres
 i el vent canta cançonetes.

Entre el verd l'esclat de llum
fa la terra ben gemmada
i se filtra en el perfum
de la fulla embalsamada.

Res no trenca el bell encís.

Vora mar tot és color,
músicaig de paradís,
punitat de ver Amor...

Passa l'aire matinal;
dringa l'or contra la fulla:
renoveig tarongerol
amb l'aroma que despulla.

El fruit és doler dels ulls
i de dents assedegades
i els ^{raigs} ~~raigs~~ de sol, ^{són} cirull
de foc, espases daurades.

Bota el cor del llaurador
contemplant tanta bellesa;
esguarda el fruit amb amor
i els dits palpen amb tendresa.

Sura un destre encantament
pel treball que se transforma

en la taronja viscent
 que té una harmònica forma
 i ha d'anar eullà les mars
 dins les caixes aranjada.

Per l'amplíssim camí espars
 cada fruit, una besada.

Blisca el goig prou conegut
 del diner i la riquesa.

del llaurador que ha veunt
 l'esfèrica fruita encesa.

! cada taronja diu
 dolçament, on fa presència,
 que ha naixent en aquest nin,
 tros de cel, de ma València

1933.